

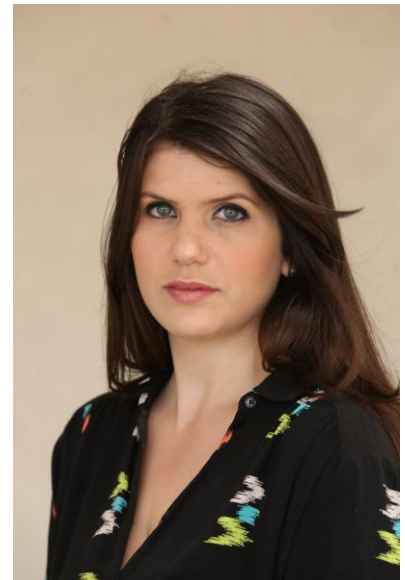
סיפורן של אחיות – דנה ושינסקי מספרת על ההתמודדות עם מותו של אחיה ליאור, כיצד הושפעו חייה ואיך הפכה את הכאב והכעס לשיר.

אזכור אותך אחי/ עמוס אורן

דנה ושינסקי על אחיה ליאור

דנה ושינסקי - שחקנית מוערכת ובתם של השחקן הוותיק שלמה ושינסקי והזמרת אסנת ושינסקי.

בעבור דנה, שאיבדה במאי 2004 את אחיה הבכור ליאור - בהתפוצצות נגמ"ש בציר פילדלפי ברפיח - החיים עדיין לא חזרו למסלולם. הוא היה בן 20, היא תיכוניםטית בת 16. דנה מספרת: "הוא היה החבר הכי טוב שלי. יכולתי לצאת עם חברים שלו. הוא היה מאוד קרוב אליי. במיוחד מפני שהיינו ילדים להורים גרושים, שעברו מאבא לאמא. תמיד היינו ביחד שנינו, כעוגן הדדי. גם היום אין מי שימלא את מקומו, ארוחות שישי עם אבא הן לא אותו דבר, זה כבר לא משפחה".

"היום אני חיה, שמחה, מתפתחת, לומדת. בשנים הראשונות היו יותר רגישויות, של השלמה ואי השלמה. השכול הולך לפניך, במיוחד במשפחה מוכרת. מצד אחד, יש משהו נעים בזה שאנשים עוטפים אותך, מצד שני, ומה אם לא בא לי להיות דנה, אחות שכולה? זה סטטוס במדינת ישראל. עם השנים הרבה תובנות נופלות פתאום: מה הוא הפסיד, מה אני הפסדתי. הוא היה הבכור, אני הקטנה. הוא נשאר צעיר, אני התבגרתי. הוא כבר קטן ממני. וזה לא נתפס".

וישינסקי לא זקוקה שיגדירו את הכאב עברה. "החברה שמה עליי תפקיד של שמירה הדדית, על אבא, על אמא, על החיים. לא משנה אם אתה אח או בן זוג, כשאתה מאבד בנאדם קרוב זה אותו כאב. הידיעה המאוד מוקדמת כנערה צעירה, שיש סוף מוחלט, שאי אפשר לתכנן קדימה, היא דבר שמלווה אותי מאז. מנחה אותי לנצל את הזמן בצורה הכי טובה, למצות קשרים בלי להשאיר קצוות פתוחים. אני אפילו לא יכולה לריב עם ההורים כי חלילה משהו יכול לקרות. גם יש לי מוטיבציה לא מוסברת של עשייה. להספיק, להשאיר משהו אחריי. אני מרגישה שאני עובדת בשביל שניים, באיזו מוטיבציה לחיים".

דנה ניגנה והאזינה למוסיקה ולאימה ששרה מילדות, מספרת שהאובדן החזיר אותה למוזיקה: "כשליאור נהרג התחלתי לכתוב שירים. להוציא ממני, להתמלא באיזה תוכן. אני נושאת עוד אדם, והתחושות הנוספות היו צריכות לבוא לידי ביטוי איכשהו. לימודי הפסיכולוגיה היו דבר ברור עבורי, אבל אחרי הצבא הלכתי ללמוד גם ברימון, לא כמקצוע, שנה של כיף בהלחנת שירים. כל שבוע שיר חדש. סבלתי מלהגיש אותם, אבל בשיעור הסיכום הבנתי שאנשים הושפעו מהשירים שלי וזה ריגש אותי ונתן לי הרבה כוח".

היא המשיכה ללמוד ברימון, וגם פנתה ללמוד פיתוח קול ומתוך זה נולד מופע, עם חברים שלמדו איתה ואחרים שהצטרפו. "כאחת שלא שרה מעולם, להופיע בתיאטרון תמונע עם ששה נגנים היה מאוד מפתיע בשביל הסובבים אותי, אפילו אותי זה הפתיע. זה משהו שונה, משחרר, עם אנרגיה וכוח ומעניק ביטחון".

היום, כשהיא אחרי תואר ראשון בפסיכולוגיה, שנתיים התנדבות בשלוותא ורגע לפני תואר שני בפסיכולוגיה קלינית, היא מוכנה להתמקצע, עם אלבום בכורה ותכניות למופע חדש. היא הלחינה את כל עשרת השירים באלבום, וכתבה טקסט לשמונה מתוכם. רק אחד עוסק בזיכרון של ליאור. "זו החלטה מקצועית. נבחרו השירים הטובים, שעומדים בפני עצמם", היא אומרת. "אני שלמה עם הבחירה כי השיר מספיק טוב וראוי כדי להיכלל באלבום. הוא מבטא בעיקר כעסים שרציתי לעשות איתם משהו. היה מוזר אם לא הייתי כותבת או אומרת על זה משהו. אבל לא רק על הכאב, כי אני גם דנה שמפנטזת על דברים. אני משוכנעת שאם היה לי עוד שיר טוב על הנושא הייתי כוללת גם אותו".

הכתיבה של השיר עזרה לך?

"כן, מאוד. כל התהליך של לדבר על מה שעל ליבך הוא מרפא. נכון שזה צריך להגיע לעוד אוזניים, אבל אני משתדלת לא להתעסק במה שאנשים יגידו, אלא להישאר נאמנה לעצמי, לתהליך הזה שנותן עצמאות, יצירה וטיפול. שני נושאים שנותנים לחיים שלי משמעות".

אל מלא ברחמים/ דנה וישינסקי

<https://www.youtube.com/watch?v=8W8bmh8AUQw>

אל מלא

אל מלא ברחמים

אלפי תודות לשוכן במרומים

קדיש, קדוש, גדוש, עמוס ברחמים

אוסף אליו קרוב

גם צעירים

זהר הרקיע, על כנפי קדושים הילדים

מוצאים נכון מנוח, בעגלה קטנה בזמן קריב

אל מלא

אל מלא ברחמים

אלפי תודות לשוכן במרומים

נוסיף קצת פלפל, מלח, אומץ וגבורה

ונמלא חזה

בגאווה

זהר הרקיע על כנפי קדושים הילדים

מוצאים נכון מנוח, בעגלה קטנה בזמן קריב

גוברים על אריות בשתי ידיים

חיות פוקעת מכל עבר בשמיים

נפשם צוררים בצרור החיים

ואמרו אמן

אל מלא

אל מלא ברחמים